

MINEVIKU MUUSIKA

Väljas ei olnud veel üldse külm, sügis oli alles alanud. Need olid nädalad, mis on tulipunased ja tumeoranžid ja erekollased, need olid nädalad, mil maailm pole päikese hõõgusest veel väsinud, need olid nädalad, mis eelnevad maailma vaibumisele. Kõigist aastaagadest armastas Cato sügist kõige rohkem. Siis muutus kõik tähenduslikumaks. Kõik, mis kord oli, ja kõik, mis kunagi veel tuleb. Ja kõik, mis on siin ja praegu, otse nina ees ja kohe varsti juba möödas. Ta oleks tahtnud sügise nukrusse jäägitult kaduda. Ta oli otsinud internetist sobilikku sõna. Ja kui ta selle leidis, selgus, et see sõna on pealegi väga ilus: *melanhoolia*.

Ta võttis jalgratta ja sõitis olematule aasale, mis asus linnakese teises otsas. Ta käis seal peaaegu iga päev. Ta jättis jalgratta puu najale ja heitis aasa keskel rohu sisse käsipõsakil maha. Tõmbas mullast rohukõrre, pistis suhu ja vaatas tänava poole. Tänaval lonkis mööda hommik. Poeketiga mees, keegi naine, kes rääkis, telefon käes, mõni üksik auto ja jalgratas, esimesed langevad lehed.

Olematu aas oli loomulikult olemas, muidu ei oleks Cato saanud seal kõhutada. Aga kui Cato kõrvale jätta, siis ei paistnud aasa nägevat mitte keegi. Kõik nägid hoopis seda esinduslikku, lausa silmatorkavat maja, mis asus aasast vasakul. Oma erepunaste aknaraamide ja siniste seintega näis see pärinevat otse tulevikust. Ja kõik nägid veel esinduslikumat ja veel silmatorkavamat maja aasast paremal, selle tornikesed sirutusid nagu raketid taeva poole. Aga olematu aas, mis asus täpselt nende kahe uskumatu maja vahel, ei hakanud nagu nimme kellelegi silma.

Erandiks oli Cato. Tema oli harjutanud hoolega „tagurpidist vaatamist”, nagu ta selle kohta ise ütles. Vaadata ei tulnud mitte asju, mis automaatselt tähelepanu tõmbasid, vaid alati pisut neist asjadest kõrvale. Sealt avastas ta terve omaette maailma, mis jäi otsepilgu eest varju.

Catol oli nägematute asjade jäädvustamiseks alati fotoaparaat kaasas. Ta ei pildistanud kunagi mõttesse vajunud inimesi või suurejoonelisi hooneid või romantilisi päikeseloojanguid või põnevat taevast. Ta pildistas ainult asju, mis olid niivõrd ilmetud ja silmapaistmatud, et neid ei näinud keegi. Neid ei näinud *tõesti* ükski hing, justkui neid polekski olemas. Nagu näiteks seda olematut aasa. Cato arvuti oli täis fotosid eesaedadest, hekkidest, müüriorvadest, kujudest, ukselinkidest. Kõik need asjad olid olemas, aga kelle jaoks? Kes märkaks, kui neid enam ei oleks? Ja kui nende märkajat polnud, siis kas nad olid üldse päriselt olemas? Võib-olla mitte, arvas Cato. Võib-olla

said nad tegelikkuseks alles siis, kui tema neile oma foto-aparaadi objektiivi suunas. See oli Cato arvates uskumatult tore mõte.

Oli sügisese koolivaheaja esimene pühapäev. Pingeline laupäev oli seljataga ja õhus oli ebaharilik vaikus, nagu oleks taevas nii suur, et hääled kaoksid sinna sisse ära.

Päike soojendas Cato nägu ja soojustega, just nagu olematusest, tuli talle jälle mõttesse ema. Ettearvamatus, millega ema välja ilmus, ehmatas Catod alati. Seda juhtus järjest harvemini, aga sel hommikul oli see juba teine kord. Ja ehkki ta seda mõtet pelgas, ei olnud ta kavatsenud seekord tegelikult üldse veeta hommikut emast mõeldes.

Ta sülitas rohukõrre suust, avas seljakoti ja võttis välja suure pudeli kokakoolat ning pataka koomikseid.

Ta tõusis istukile, nii et päikesevalgus paistis otse lagipähe, ja tundis, kuidas kananahk levis peast alla üle selja ja käte, kuni lõpuks varbad surisema hakkasid. Justkui oleksid jalad puudutanud ääretu ookeani jääkülma lainetust. Ta nägu tõmbus naerule. Ta võttis patakast pealmise koomiksi („Zombide apokalüpsis II: zombikuningabeebi tapmine”) ja hakkas lugema.

Aga just parajasti siis, kui ta tahtis koomiksisse süveneda, tundus talle, et keegi jälgib teda. Olematu aas oli üksildane paik, aga Catole tundus, et seekord ei ole ta seal üksi. Ta tundis selgelt, et niipea kui ta koomiksi käest paneks ja tänava poole vaataks, näeks ta kellegi kuju. Aga kui ta siis lõpuks vaataski, ei näinud ta kedagi.

Ta tõusis püsti, saatis pilgu igasse kaarde ja käis silmades põõsad läbi. Raputas siis pead. Ilmselt oli ta kõike ainult ette kujutanud. Cornelia ütleks, et tal on liiga palju ärritajaid. Et ta laseb oma ellu tarbetut tundeputi (nii nimetas Cornelia neid tundeid, mida ta vajalikuks ei pidanud, sest need ei tulevat Catole kasuks). Ja Cornelia teadis kahjuliku tundeputi jaoks muidugi lahendust.

„Viska see minema! Koli...?”

(Cato vaatab hapu näoga.)

„Koli-k-k...?”

(Hapu nägu.)

„Kolik-k-ka...”

(Hapu nägu.)

„Kolika-a-a...”

„Kommikarpi.”

„Kolikambrisse, väga tubli! Kolikambrisse.”

Aga tundeputi tundeputiks, kohe kui Cato tahtis lugemist jätkata, tundis ta uuesti jälgivat pilku. Ta üritas sellest mitte välja teha, kuid ei pidanud lõpuks vastu, tõstis äkiliselt pea koomiksist ja vaatas enda ümber ringi.

Ei olnud seal kedagi.

Cato ohkas. Ta hakkas tasapisi närvi minema. Eriti ajas teda närvi see lootusekübe, mis oli tal järsku südames süttinud ja mis oli tulnud ei tea kust. Nagu oleks mitu aastat hiirvaikselt kuskil peidus olnud, oodates kannatlikult parajat hetke, et siis tegutsema asuda.

Ema, mõtles ta.

Hetk hiljem oleks ta võinud endale kõrvakiilu anda.

„Rumal tita,” pomises ta endamisi.

Kolik-k-k-k...

„Kasi minema!”

Ta võttis uuesti koomiksi kätte, aga järsku oli tal lugemisu-
isu täiesti kadunud. Ja kui siis veel vihma ka sadama hakkas,
pani ta oma kompsud kokku ja läks mossis näoga koju.

Kodus haises kogu elamine puhastusvahendi järele,
Cornelia ise näis aga olevat õnneks juba lahkunud. Majas
oli hiirvaikne. Cato astus esikusse ja viskas seljakoti nurka,
ja siis kuulis ta elutoast korraga klaveriheli – kõlas üks-
ainus noot.

Tähendab, Cornelia oli ikka veel siin? Kas ta küüris
klahve?

Cato läks kikiparvukil esiku teise otsa ja piilus ukse-
praost elutuppa.

Klaveri taga istus isa. Ta paistis selja tagant vana ja
kohmakana: pikk, kõhn ülakeha kühmakil klahvide kohal,
vibalikud jalad tooli all nagu saamatus sõlmes. Nimetissõrm
ikka veel ühel klahvil. Isa silmad olid suunatud aknale, mis
asus temast vasakul, ja Cato nägi peegeldusest isa pilku.
See oli kuskil kaugel-kaugel ega olnud nii tühi kui tavaliselt.
Viivuks tundus Catole, et isa näeb väljas sedasama imelist
sügist, mida temagi. Nagu oleks ta oma kindlusest välja hiili-
nud ja hingaks nüüd mõne korra täiel rinnal. Ja väriseks:
Cato nägi, kuidas isal võdin üle selja jooksis.

Siis vajutas isa veel ühele klahvile. Ja siis kolmandale. Võttis vasaku käe appi ja hakkas mängima. Aeglaselt, tasa, pidulikult.

Seda tiibklaverit ei mängitud kunagi. Ta kogus niisama tolmu ja läks pikkamisi inetumaks. Must lakk oli üleni kaetud hallide täppidega, nagu oleks keegi sinna halli värvi peale piserdanud. Cato arvas, et selle on põhjustanud mingid Cornelia puhastusvahendid.

Cato oli kuulnud isa seni klaverit mängimas ainult mõnel korral. Iga kord oli isa mänginud ühte ja sama pala, ja Cato tundis selle viisi kohe ära. Ta polnud seda iial kuskil mujal kuulnud, ta teadis seda ainult isa klaverimängu järgi.

Cato kuulas hinge kinni hoides ja nägi, kuidas isa samal ajal pöördtoolil nagu hiiglane aeglaselt edasi-tagasi õõtsus, pikad sõrmed nõtkete tantsijatena klahvidel hüppamas.

Järsku isa ehmus millestki ja völlumaailm purunes kildudeks. Nagu oleksid klahvid korraga tulikuumaks muutunud, tõmbas isa käed eemale. Ta tõusis vetrudes püsti ja astus ukse juurde, mille taga Cato oli piilunud, aga isa peaaegu ei näinudki teda ja oleks möödudes ta äärepealt pikali tõuganud.

„Hei, Catokas! Kuidas koolis läks?”

„Mul ei ole pühapäeval kooli, paps. Isegi mitte sügisvaheajal.”

Isa oli jõudnud vahepeal trepist juba mitu astet üles minna. Ta seisatas ja pöördus Cato poole.

„Õige jah,” ütles isa. „Täna on pühapäev.”

Siis läks isa trepist üles ja kadus oma tuppa.

Cato vahtis veel pisut aega tühje trepiastmeid ja läks siis elutuppa. Tiibklaver seisis keset ruumi nagu toretsev monument. See oli ilus vaatepilt, aga Cato ei taibanud, miks ta peab just nimelt keset nende elutuba seisma. Näis, nagu oleks selle õige koht mõnes teises majas ja teises elus.

Mõnikord tundus Catole, nagu elaks ta võõras majas, mis on täis tundmatuid asju. Kui teistes peredes olid seintel fotod või aknalaua igasugu asjad, mis pajatasid kõik oma lugu, siis Cato ja isa maja oli nagu nädiselutuba mööblipoes. Jäi mulje, nagu oleksid sealt kõik mälestused süstemaatiliselt eemaldatud.

Ta istus klaveri taha ja üritas isa mängitud viisi järele mängida. See kukkus tal päris ilusti välja, viis oli ajaga pähe kulunud, sõrmed leidsid ruttu õiged klahvid. Siis sattus ta pilk paberitükile, mis klaveri peal lebas. See oli erekollasele paberile trükitud visiitkaart. Kärtspunaste tähtedega oli sellele kirjutatud:

*Proua Kanuu Kino
Filmid, mida kuskil ei näe,
aga mida oled alati
näha tahtnud*

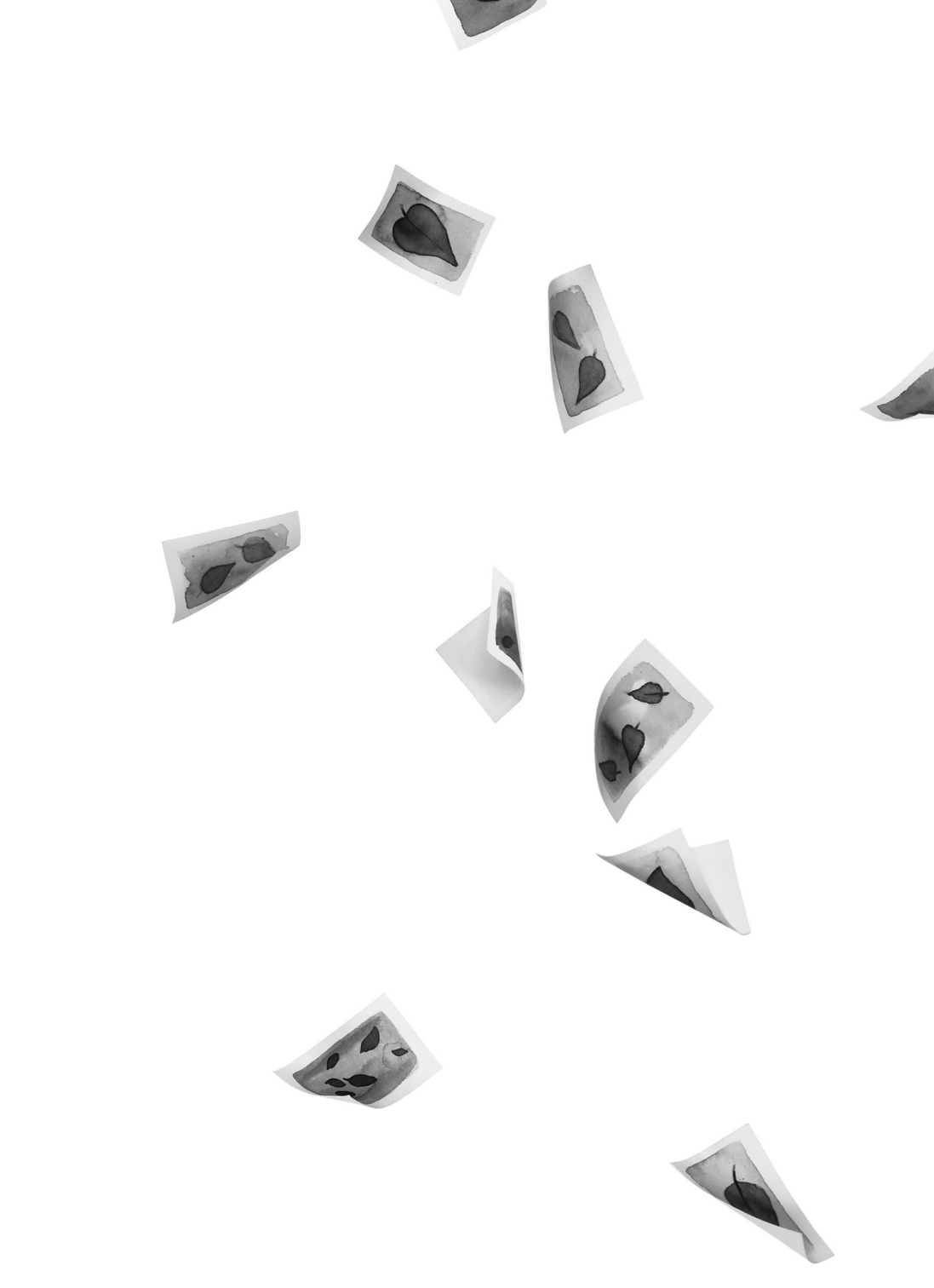
Tagaküljele oli märgitud aadress. Cato teadis seda. See asus sealsamas, kus vanasti oli olnud LUX, endine kino, mis seisis nüüd juba mitu aastat tühjalt. Kas isa oli selle visiitkaardi

saanud? Ja mis filme seal siis näidati, kui need olid „filmid, mida kuskil ei näe”?

Välisuks läks lahti ja nüüd kostis Cornelia üminat. Cato torkas visiitkaardi püksitaskusse ja läks esikusse, et kiiresti oma tuppa kaduda ja võimalikult vähe Corneliaga kokku puutuda.

„Ahhaa, päevavaras on ka koju jõudnud,” ütles Cornelia teda nähes. Ta seisis, kaks poekotti käes, ukseavas ja naeratas lahkelt Catole.

Cato ei öelnud sõnagi, naeratas lahkelt vastu, aga tõstis taskus käe keskmise sõrme Cornelia poole püsti. Siis ruttas ta trepist üles ja läks oma tuppa.

TUNDMATU TUTTAV

Sel õhtul uuris Cato köögilauas vargsi isa ilmet, et näha, kas klaveri taga mõtisklenud mehest on midagi veel alles. Aga kõik paistis olevat jäljetult kadunud. Isa suu naeratas talle, silmad aga olid tühjust täis.

Cornelia mäletses samal ajal palakesi, mis ta oli nagu lind taldrikult nokkinud. Ole lahke – ta oli ka endale ette tõstnud, justkui oleks ta nende perekonna täieõiguslik liige. Cato pidi tunnistama, et see, kuidas Cornelial oli läinud korda nende ellu tungida, oli tegelikult imetlusväärne. Alguses oli ta olnud lihtsalt muretsev ja abivalmis naabrinaine, kes soovis oma abitut, üksi jäänud naabrimeest aidata. Tasapisi, peaaegu märkamatus, oli ta saanud nende elu osaks. Ja nüüd istus ta siin, nende õhtusöögilauas, just nagu maailmas asjad nõnda käiksidki. Nagu umbrohi, mis kuskil aianurgas tärkab ja vohab varsti nii laialt, et võtab enda alla kogu aia.

„Kas panen veel kastet, Har?“ küsis Cornelia.

Har.

Mida ta endast õige mõtles? Arvas äkki, et on isa naine? *Isa nimi on HAROLD*, tahtis Cato hüüda, kuid oli vait. Kõige parema meelega oleks ta Corneliale kahvli silma susanud, aga ta teadis, et sellest tuleks talle rohkem häda kui rõõmu. Samas kui maailm, kus Cornelial oleks kahvel silmas, oleks palju elamisväärssem. Aga isal ja politseil oleks asjast loomulikult hoopis teine arvamus. Ja ehkki Cato ei tahtnud seda tunnistada, kartis ta tegelikult Corneliat. Linnakeses räägiti tema kohta igasuguseid jutte. Näiteks seoses tema mehe Markusega, kes oli ootamatult haigeks jäänud. See oli olnud veel enne Cato sündi. Vastupidiselt ootustele hakkas Markuse tervis ruttu halvenema. Ja siis järsku ta suri. Mõned teadsid rääkida, et Cornelia oli ta aeglaselt mürgitanud, sest oli tahtnud mehest lahti saada. Markus oli kõvasti vanem ja Cornelia olevat temaga abiellunud ainult Markuse suure maja tõttu, mis nüüd kuulus tervenisti talle. Muidugi olid need ainult jutud. Aga ikkagi.

Ega jutud tühja koha pealt ei teki, sosistasid inimesed.

Cato ei armastanud keelepeksu, aga Markuse lugu kummitas teda sellegipoolest. Ta vaatas silmanurgast Corneliat, kes häirimatult oma linnunokatäisi mäletses. Siis vaatas ta isa, kes põrnitses oma nina ees seisvat taldrikut ega vastanud Corneliale.

Ja siis otsustas ta lihtsalt küsida, enne kui isa veel rohkem endasse sulgub: „Paps, kes see proua Kanuu on?”

„Mis sa küsisid?”

„Proua Kanuu.”

Cornelia suust kostis põlglik turtsatus.

„Kas see on jälle mõni su väljamõeldud tegelastest? Naine, kes sõidab kanuuga, eks ole?”

Cornelia kujutlusvõime oli nii algeline, et ainus kujutluspilt, mille proua Kanuu temas esile kutsus, oli naine, kes sõidab kanuuga. Cato ei teinud temast välja ja koukis taskust visiitkaardi.

„Kes see on?” küsis ta isalt.

„Ah see ... Hommikul käis üks ja lasi kella. Oli midagi segamini ajanud. Oli arvanud, et tunneb mind.”

Aga Cato nägi, mis näoga isa paberilipakat vaatas. Näolt paistis segadus, nagu katsuks isa kaevata oma mälust välja midagi, mida ta tegelikult oleks pidanud mäletama. See torkas silma ka Corneliale, kes heitis visiitkaardile umbuskliku pilgu.

„Filmid, mida kuskil ei näe ...” hakkas ta valjul häälel lugema. Aga Cato tõmbas paberitüki kähku ta nina alt ära. See ei olnud tema asi.

„Ja arvas, et tunneb sind, jah?” pöördus Cato isa poole.

„Mõh?”

„See proua Kanuu? Ja tegelikult ei tundnud? Aga arvas, et tunneb, jah?”

„Umbes nii jah,” ütles isa.

Cato vaatas isa mõnda aega uurivalt.

„Eks tuli vist midagi müüma,” ütles isa seejärel. „Siis nad räägivad maad ja ilmad kokku, et oma tränist lahti saada.” Ja isa kummardus uuesti taldriku kohale.

„Kas ma võin tõusta?” küsis siis Cato. Ta oli juba püsti tõusmas.

„Ee ... Cato,” ütles Cornelia. „Istume ikka ilusti lauas, kuni kõik on sünnud.”

„Nagu see teie otsustada oleks.”

Isa noogutas aeglaselt. „Eks sa mine,” ütles ta.

Sel õhtul istus Cato oma toas aknal. Toalaest ulatus üks kandetala otse aknaraami alla, ja kui sinna tekk peale tõmmata, oli pehme tugitool valmis. Cato oli paljad jalad aknast välja pistnud ja kõlgutas neid. Tema kõrval oli ristämblik just hakanud võrku kuduma ja Cato mõtles, kui imelikult on asjad ikka seatud, et sellised olendid nagu Cato ja ristämblik võivad elada otse teineteise kõrval, samal ajal kui kumbki elab nii erinevas maailmas.

Ta pilk liikus üle majataguse tänavajupi ja aedade ning nende taga asuvate majade tagakülgedele, ja ta tundis, kuidas värske õhtutuul jalgu silitab. Ämblik ei teadnud neist asjust mitte midagi, tema teadis ainult võrguniitidest ja kärbestest ja söömisest ja jahipidamisest.

Isa oli kuskil ära. Oli jalutama läinud, nagu ta ikka käis. Cornelia oli juba ammu oma koju läinud ja Cato nautis vaikust, mida üksiolemine oma toas pakkus. Küll oleks äge, kui ta saaks juba varsti nii vanaks, et võikski üksi elada! Siis ei oleks ei isa ega Corneliat segamas. Ainult Beggar So võtaks ta kaasa. Beggar So oli tema valge küülik. Flandria hiidküülik, tõeline gigant. Ja Cato teada ainus rõhkiv küülik

maailmas. Nagu oleks ta siga. Cato oli pannud talle nime ühe *kung fu* meistri järgi filmist „Drunken Master”. Too oli alati purjus ja võitles seetõttu nii, nagu kohe-kohe komistaks. Aga tegi alati kõigile tuupi. Küülik Beggar So oli filmi Beggar Soga äravahetamiseni sarnane, sest mõlemal olid küülikuhambad. Aga Cato Beggar So oli võitlemiseks liiga rumal. Ta konutas alati kuskil niisama ja vahtis nagu tuku-nui enda ette. Ja rõhkis seejuures nagu siga.

„Juba kuulsin, Beggar So,” ütles Cato. „Ainult et mul ei ole sinu rõhkimise jaoks praegu aega, ma vahin aknast välja.”

Tumedate puuvõrade vahel oli peaaegu täiuslikult ümmargune kuu. Öö oli imeselge, just sobiv, et teleskoobiga vaadata, aga Cato ei viitsinud oma mõnusat asendit muuta, et seda riistapuud tooma minna. Aga tal oli fotoaparaat käepärast ja ta klõpsis aknatagusest vaatest suvalisi pilte. Ta kuulatas müra, mida kaugel asuvalt maanteelt kostis, ja tuhi-ses oma kujutluses mustal asfaldilindil otse läbi kollaste ja oranžide tulukeste maailma. Maantee on kitsuke riba ookea-nist, mõtles ta. Sealtkaudu pääseb peadpööritavalt suurde, tundmatusse maailma.

Tal oli proua Kanuu visiitkaart endiselt püksitaskus. Ta võttis selle välja ja pidi mõtlema isale, kes oli seda segasel pilgul silmitsenud, kui ta selle talle nina ette tõstis. Ja ta pidi mõtlema, kuidas isa oli klaverit mänginud. Mis pilguga ta oli *siis* aknast välja vaadanud. Kas isa oli sel hetkel mõel-nud emast? Kas ta emast üldse kunagi mõtles? Ta ei küsiks seda isa käest kunagi. Tal oli isaga ühist veel vähem kui

ristämblikuga, kes ta kõrval konutas. See ei olnud tema süü – ta oli nii palju vaeva näinud, et isa talle tähelepanu pööraks. Mida kõike ta teinud oli! Ja viimasel ajal oli ta olnud vihane ja karjunud, ja oli sellega kõik ära rikkunud. Ta sai sellest ise ka väga hästi aru. Need olidki need vihapursked, millest Cornelia rääkis. Jah, vahel tuli neid ette, ta ei salanud. Aga nüüd oli tal sellest ükspuha. Ja isa ei huvitanud teda ka enam ammu. Elagu, kuidas paremaks peab, kas või koos Corneliaga. Ta kavatses kohe, kui saab kuusteist, välja kolida ja siis – head aega! Nad ei näe teda enam kunagi.

Filmid, mida kuskil ei näe, aga mida oled alati näha tahtnud, luges ta uuesti visiitkaardilt.

See kõlas väga salapäraselt. Ta kavatses kohe hommikul vana LUX-i kino juurde asja uurima minna.

Samal ajal kui Cato oma mõtteid jälle tasapisi kauguses asuva maantee juurde koondas, nägi ta enda all tänaval äkki midagi prügikastide vahele vilksatamas. Alguses arvas ta, et need olid hulkuvad kassid, sest need õngitsesid sealt kogu aeg toitu ja kaklesid omavahel. Aga kui ta kuulis, kuidas keegi otse tema all tagaukse kallal pusib, taipas ta, et tegu pole kassidega. Hetkega tõmbas tal jalad tuppa ja lõi kas seejuures kannal aknaraami luku ääre vastu katki. Ta oleks peaaegu „Ai!” hüüdnud, aga suutis täpselt õigeaegselt hambad kokku suruda. Seejärel üritas ta tulitavast haavast võimalikult vähe välja teha ja kuulata, mis tagaukse juures toimub.

„Näed nüüd ise, et mul on ikkagi oma telefoni vaja ...” sosistas ta vihaselt Beggar Sole. Majas oli lauatelefon, aga sellega helistamiseks oleks ta pidanud esimesele korrusele minema, ja selle mõtte heitis ta kohe kõrvale. Isa arvates oli isiklik telefon mõttetus. Isa leidis, et Cato on selle jaoks veel liiga väike. Mis sest, et oli veel ise alles hiljuti öelnud, et tal oleks juba aeg täiskasvanuks saada. Ja ole lahke, mõtles Cato, nüüd peab ta siin ihuüksi ilma telefonita olema nii suur, et mõrva sepitsev sissemurdja kahjutuks teha! Esimest korda elus oleks Cato tahtnud, et Cornelia nende pool oleks. Siis õnnestuks tal võib-olla märkamatuult politseisse helistada, samal ajal kui kurjategija Corneliat klohmib. Aga teda polnud kuskilt võtta ja sellest, et Cornelia klohmimine ära jääb, oli mitmes mõttes kahju. Cato oli täiesti üksi.

Pusimine lõppes. Tagauks avanes aeglasel käginal. Maja esimeselt korruselt kostis samme. Kõigepealt Cato alt köögist, siis esikust, kus oli trepp.

Cato vaatas oma voodi kohal rippuvat plakatit. See kujutas tema suurt filmikangelast ja *kung fu* legendi Bruce Leed. Ta katsus välja mõelda, mida Bruce tema asemel teinud oleks. Tõenäoliselt oleks ta rebinud lühikese ja otsustava *kung fu* karjatuse saatel kirjutuslaua toolil jala alt, oleks seejärel oodanud, kuni kurjategija jõuab magamistoale ukse ette, ja oleks virutanud talle siis jalaga hoobi otse läbi ukse, ise jälle lühidalt karjatades, nii et vaenlane oleks lennanud trepimademe teise otsa. Seejärel oleks ta kurjategija toolijalaga trepist alla nüpeldanud, visates tema

kannul saltosid, oleks ta endaga kõõki tirinud ja ta seal, ise samal ajal politseisse helistades, majapidamisfooliumisse mässinud.

Nojah, aga see oli Bruce Lee.

Ja tema oli Cato.

Siin oli vaks vahet.

Pealegi oli ta ilma telefonita Cato.

Ta vaatas toolijalga. Kuulas alt kostvaid hääli, kuulis, kuidas üks trepi alumisi astmeid nagises. Vaatas veel korra Bruce'i, kes talle otsustava pilgu vastu saatis. Cato sikutas toolijalga, aga see oli kinni mis kinni. Järsku tuli tal mõte: ta pani tooli nii vaikselt, kui oskas, külili ja astus haige kannaga kõvasti peale. Tagantjärele oli see muidugi ogarus. Toolijalg läks valju raksatusega puruks. Kohe selle otsa kõlas Cato versioon vaoshoitud *kung fu* kiljatusest: valukarje ja robinal vandesõnu, mille Cornelia oleks kõik otsejoones kolikambrisse saatnud. Cato kattis kätega suu, aga loomulikult oli juba hilja. *Igavene jobukakk, väike tattninast kobakäpp!* hüüdis ta endale mõttes. Ta vaatas, silmad häbi täis, Bruce'i voodi kohal ja kuulas õhku ahmides reaktsiooni, mis alt pidi järgnema.

Seal oli kõik haudvaikne.

Ta võttis katkise toolijala pihku, hiilis ukse juurde ja lükkas selle irvakile. Alt ei kostnud kippu ega kõppu, aga Cato tundis, et keegi on seal. All esikus, otse trepi all, seisis keegi ja kuulas kõrvu kikitades kõike pealt. Pimeduses, kannatlikult oodates nagu kiskja.

Ja äkki, otsekui oleks laine üle pea kokku löönud, tajus Cato iga oma keharakuga: all trepi juures on keegi, keda ta tunneb. Ta ei taibanud, kuidas on võimalik, et ta seda teab, ja tal ei olnud aimugi, kes see võiks olla, aga ta tundis seda sama selgelt nagu kannas huugavat valu. Talle meenus pärastlõuna olematul aasal, kui ta oli olnud kindlamast kindel, et keegi ta järelle luurab, ja ta pidas endamisi aru, kas esimesel korral redutav sissetungija on sellega seotud. Ja kes see küll oli?

Tal tuli külm higi otsaette, kuid hirmust hoolimata lükkas ta, käitudes peaaegu nagu transis, ukse veel natuke rohkem lahti ja astus tasa trepimademele. Kui laudpõrand ta sammust naksatas, tuiskas võõras alt trepi juurest minema, esikust välja, kööki ja lahkus tagaukse kaudu majast. Cato lidus longates tagasi oma tuppa ja vaatas aknast alla tänavale, aga see oli juba jälle tühi.

Ta seisis veel tükk aega aknal, süda rinnus peksle-
mas ja toolijalg ikka pihus. Aga tänav oli endiselt tühi ja
võõraid hääli enam ei kostnud. Mõne aja pärast ilmusid
ümberkaudsetest aedadest kassid ja hakkasid prügikastides
tuhnima. Kuskil huikas öökull. Ja taamalt oli jälle kuulda
maantee vaikset müra.

